

Sygn. akt V.2 Ka 162/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Olga Nocoń

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Jacka Sławika Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2015 r.

sprawy:

D. S. /S./

c. M. i K.

ur. (...) w R.

oskarżonej o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 27 stycznia 2015r. sygn. akt IX K 833/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

-na podstawie art. 178a §1 kk wymierza oskarżonej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności , której wykonanie na mocy art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1

pkt 1 kk warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

-na mocy art.71§1 kk orzeka wobec oskarżonej karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny odpowiada kwocie 10zł (dziesięć złotych);

II.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III.zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa opłatę za obie instancje

w kwocie 190zł (sto dziewięćdziesiąt złotych) oraz obciąża ją wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20zł (dwadzieścia złotych).

Sygn. akt V.2 Ka 162/15

UZASADNIENIE

D. S. została oskarżona o to, że w dniu 27 lipca 2014 r. w R. na ul. (...) prowadziła pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, na drodze publicznej, a to samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonej badaniem przeprowadzonym na próbce krwi pobranej od podejrzanej z wynikiem: próbka (...) 1,36 promila alkoholu etylowego we krwi, tj. o czyn z art.178a§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 r., wydanym w sprawie IX K 833/14, Sąd Rejonowy w R. uznał oskarżoną D. S. za winną popełnienia zarzuconego jej czynu, stanowiącego występki z art.178a§1 k.k. i za to na mocy art.178a§1 k.k. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. Na mocy art.42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Na mocy art.63§2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonej od dnia 27 lipca 2014 r. do dnia 27 lipca 2015 r. Na mocy art.627 k.p.k. i art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 160 zł i wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania w sprawie w kwocie 277,71 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Prokurator, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i wymierzonym środku karnym, na niekorzyść oskarżonej. Powołując się na przepis art.438 pkt 4 k.p.k., zarzucił skarżonemu orzeczeniu:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej kary wyrażającą się w orzeczeniu wobec niej grzywny w wysokości 80 stawek dziennych przy wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 20 złotych,
- rażąco niewspółmierność wymierzonego oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w wymiarze 1 roku,

podczas gdy wysokie stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu, a co za tym idzie wysoki stopień szkodliwości społecznej tego czynu przemawiają zarówno za większym wymiarem kary, jak i środka karnego.

W oparciu o powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i o środku karnym zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, poprzez:

- na podstawie art.178a§1 k.k. wymierzenie oskarżonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata, na podstawie art.69§1 k.k. i art.70§1 k.k.,
- na podstawie art.71§1 k.k. orzeczenie wobec oskarżonej kary grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych, ustalając, iż jedna stawka dzienna wynosi 10 złotych,
- zwiększenie wymiaru środka karnego z 1 roku na 2 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, na podstawie art.42§2 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego zasługiwała na uwzględnienie częściowo.

Za zasadny uznano zarzut rażąco niewspółmierności kary w zakresie, w jakim Prokurator kwestionował orzeczenie wobec oskarżonej samoistnej kary grzywny. Zdaniem Sądu odwoławczego, poprzestanie na wymierzeniu D. S. kary grzywny nie czyni zadość dyrektywom przewidzianym w przepisie art.53 k.k., a dolegliwość orzeczonej kary jest nieproporcjonalna do okoliczności popełnienia przestępstwa. W pobranej od oskarżonej próbce krwi stwierdzono 1,39 promila alkoholu etylowego i choć w zaskarżonym wyroku – w ślad za aktem oskarżenia – mylnie określono stężenie alkoholu jako 1,36 promila, w dalszym ciągu była to wartość ponaddwukrotnie przekraczająca wartość progową, decydującą o przyjęciu stanu nietrzeźwości (art.115§16 k.k.). D. S. zdecydowała się na prowadzenie pojazdu

bez jakiegokolwiek uzasadnionej czy dającej się zrozumieć potrzeby – jak ustalono, chciała jedynie „przejechać się” samochodem swego chłopaka (s.1 uzasadnienia). Co więcej, nie miała przy sobie prawa jazdy, a w czasie kontroli drogowej zachowywała się agresywnie i uniemożliwiła wykonanie pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, markując jedynie wdmuchiwanie powietrza do ustnika urządzenia A.. Trudno w kontekście wymiaru kary przeceniać dotychczasową niekaralność oskarżonej i okoliczność, że nie popełniła wcześniej wykroczenia drogowego, zważywszy, że w dacie przypisanego jej występkowi D. S. miała dopiero 22 lata, a uprawnieniami do prowadzenia samochodu dysponowała od 2012 r. Także przyznanie się do popełnienia zarzucanego przestępstwa nie sposób pochylić za istotną zasługę, w sytuacji, gdy stan nietrzeźwości oskarżonej oraz fakt prowadzenia przez nią samochodu w ruchu lądowym zostały jednoznacznie stwierdzone odpowiednio wynikami badania krwi oraz zeznaniami naocznych świadków – funkcjonariuszy Wydziału Ruchu Drogowego KMP w R.. W tym stanie rzeczy należy zgodzić się ze skarżącym, że orzeczona przez Sąd I Instancji kara jest rażąco niewspółmierna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Nie spełnia ona funkcji kary w zakresie prewencji indywidualnej oraz kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przeciwnie – stanowi wyraz pobłażania dla nieodpowiedzialnego zachowania oskarżonej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art.178a§1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Z uwagi na dotychczasową niekaralność oskarżonej, pobierającej naukę i wykonującej pracę zarobkową, uznano, że istnieją podstawy do sformułowania wobec niej pozytywnej prognozy kryminologicznej i na podstawie art.69§1 i 2 k.k. oraz art.70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na minimalny przewidziany prawem okres próby (2 lata). Perspektywa zarządzenia wykonania kary powinna skutecznie powstrzymać oskarżoną przed powrotem na drogę przestępstwa. Jako realną dolegliwość majątkową Sąd odwoławczy na podstawie art. 71§1 k.k. orzekł kumulatywną karę grzywny w rozmiarze 70 stawek dziennych po 10 złotych, tj. w wysokości stanowiącej równowartość deklarowanego miesięcznego wynagrodzenia oskarżonej za pracę. Tak ukształtowany wymiar kary należy uznać za adekwatny do stopnia zawinienia oskarżonej oraz zawartości bezprawia kryminalnego jej występkowi, a zarazem władny wywrzeć pożądaną skutek wychowawczy i ogólnoprewencyjny.

Sąd Okręgowy nie znalazł natomiast miarodajnych podstaw do zakwestionowania - w oparciu o podstawę odwoławczą z art.438 pkt 4 k.p.k. - współmierności orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zgodnie z brzmieniem art.56 k.k., do orzekania środków karnych stosować należy dyrektywy wymiaru kary, określone m.in. w art.53 k.k. Przesłanką, którą ustawodawca nakazał mieć w polu widzenia konkretnie przy orzekaniu środka karnego z art.39 pkt 3 k.k., jest nadto rozmiar zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji, związany z powrotem sprawcy do uczestnictwa w ruchu. Przy wydawaniu orzeczenia o obligatoryjnym środku karnym z art.42§2 k.k. należy uwzględnić nie tylko zawartość alkoholu we krwi oskarżonej. Oskarżona prowadziła pojazd mechaniczny wprawdzie w terenie zabudowanym, na jednej z głównych ulic (...), ale jednak w porze nocnej, która zwyczajowo charakteryzuje się zdecydowanie mniejszym nasileniem ruchu drogowego niż pora dzienna. Nadto, przy braku dowodów przeciwnych należy uznać, iż nie zostały podważone twierdzenia oskarżonej, że zamierzała ona pokonać za kierownicą pojazdu niewielki odcinek drogi i przed zatrzymaniem rzeczywiście przebyła jedynie kilkaset metrów. Z pewnością wywód Sądu I instancji, który wiązał dolegliwość orzeczonego środka karnego z planami oskarżonej, by „w najbliższym czasie kupić sobie samochód” (s.4 uzasadnienia), jest niefortunny. Przy uwzględnieniu naprowadzonych powyżej okoliczności zdarzenia należy natomiast przyjąć, że orzeczenie względem oskarżonej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na minimalny, wskazany w art.43§1 k.k. okres, choć jest rozstrzygnięciem łagodnym, to nie w stopniu, który nie dałby się zaakceptować bądź pozostawał w sprzeczności z powszechnym poczuciem sprawiedliwości. Tym samym brak było przesłanek do modyfikowania wskazanego rozstrzygnięcia w toku kontroli odwoławczej i Sąd II instancji – poza zmianą opisaną w pkt I wyroku z 15 czerwca 2015 r. – utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, wobec uwzględnienia zasadniczego wniosku oskarżyciela publicznego, jakim było wymierzenie kary surowszego rodzaju, obciążono oskarżoną opłatą za obie instancje w kwocie 190 zł oraz zasądzono od niej wydatki postępowania odwoławczego (art.635 k.p.k., art.10 ustawy o opłatach w sprawach karnych).